

Udsig: Naar den høitagtede Indenrigsminister bemærkede, at man, selv om man vilde være enig med mig i, at Straffen for Løsgænger og Betleri maatte blive, som den nu er, dog ikke kunde undvære § 33, da kan jeg paa ingen Maade være enig med ham deri, men jeg tror ikke at behøve yderligere at udvilde dette, thi dels kan jeg i den Henseende henvise til, hvad Udvalget, som har fortattet Paragrafen, selv har bemærket om, at det kun er paa Grund af den Bestemmelse, som jeg har angrebet, at det har foreslaaet hele Paragrafen, idet de øvrige Bestemmelser i Paragrafen følge af Lovboksafkets Indhold, men dels viser ogsaa et flugtigt Blik paa selve Paragrafen, at dette er fuldkommen rigtigt, thi de øvrige Bestemmelser i den ere kun en Henvisning dels til § 42 og dels til § 10, men Bestemmelserne i disse Paragrafer behøve jo dog i Virkeligheden ikke at gjentages, det er nok, at de staa en Gang i Loven. I Dvrigt vil jeg, i Anledning af de Yttringer, der ere saaldne med Hensyn til den Maade, hvorpaa der nu straffes for Løsgænger og Betleri, tillade mig at bemærke, at jeg i den Henseende ganske kan henholde mig til, hvad der er anført af den ærede 2den Landsstingsmand for 5te Kreds (Nyebøll). Det forholder sig ganske vist efter min Erfaring saaledes, som han sagde, at det paa de Steder, hvor man har en Tvangsarbejdsanstalt i Nærheden, allerede nu er det Almindelige, at Betlere og Løsgængere blive hændte til Tvangsarbejde; man vil ved at gjennemgaa Straffelisterne finde, at det ganske almindelig er Tilfældet. Domstolene have aldeles ingen Forkjærlighed for at idømme Vand og Brød, det er kun undtagelsesvis, at man paa saadanne Steder anvender denne Straf, naar Domstolene finde, at der er særegne Omstændigheder tilstede, som gjøre, at der er Anledning til at anvende den. Hvor Vand- og Brødstraf nutildbogs i Almindelighed anvendes, er derimod paa saadanne Steder, hvor man ikke har Tvangsarbejdsanstalter i Nærheden, og den simple Udvikling af Forholdene vil altsaa være den, som man ikke behøver en ny Bestemmelse for, at saasnart man faar et tilstrækkeligt Antal Tvangsarbejdsanstalter, ville ogsaa Domstolene anvende denne Straf. I Dvrigt skal jeg bemærke, naar den ærede 2den Landsstingsmand for 10de Kreds (Jessen) efter sin Erfaring mente at kunne anbefale Hensættelse i Tvangsarbejdsanstalter som et ganske overordentlig virksomt Lægemiddel mod den Slags Personer, som der her er Tale om at forfølge, da tror jeg, det maa tilskrives en ganske speciel Erfaring fra hans Side. Jeg kan i det Mindste forfikkre, at jeg har set mangfoldige Tilfælde fra mange Steder af Landet, hvor man idelig og idelig har anvendt Maximum af Tvangsarbejde paa de samme Personer, og hvor det frugter lige lidt, men det kan paa ingen Maade beskrives, at det under visse Omstæn-

dheder kan være en gavnlig og nyttig, ja i Reglen den gavnligste og nyttigste Straf. Hvad jeg paastaar, er kun, at man skal tage Hensyn til, at der gives særegne lokale Forhold, hvor det ikke er hensigtsmæssigt og rimeligt at anvende denne Straf, og navnlig maa jeg fastholde, at den ærede 2den Landsstingsmand for 9de Kreds saavel som de Andre, der have talt for Udvalgets Flertals Forslag, neppe tage tilstrækkeligt Hensyn til Forholdene paa de Steder, hvor der er en idelig Gjennemstrømning af Vagabonder, blandt Andet ogsaa fra Ulandet. Det er dog naturligt, at Bestræbelsen fra Politivirighedens Side paa saadanne Steder væsentlig er rettet paa at faae disse Personer hurtigst muligt fjernede og navnlig, naar det er Udlandinge, at faae dem sendte bort til Ulandet. Jeg kan under saadanne Omstændigheder ikke Andet end finde det fuldstændig rigtigt, at der gives Dommeren Tilladelse til at kunne sætte denne korte og simple Straf, som det hidtil har været muligt at anvende, i Stedet for at sende disse Personer langt bort i en lang Tid i Tvangsarbejdsanstalter, og jeg er overbevist om, at dersom det, der her er foreslaaet, bliver til Lov, da vil man se, at Virkningen for saadanne Steder ingenlunde vil blive den, at man anvender denne Straf i større Omfang, end man nu anvender den, og paa denne Maade tilveiebringe de heldbringende Resultater, man tror at kunne lode sig deraf, men det vil meget snarere være den, at man i mange Tilfælde vil lade de paagjældende Personer blive fri for al Straf blot for at slippe dem saa hurtigt som muligt. — Endnu maa jeg gjøre en Bemærkning med Hensyn til det Vædringsforslag, som er stillet af den høitærede Justitsminister. Jeg maa ligesom den ærede 2den Landsstingsmand for 5te Kreds mene, at det i Virkeligheden er saaledes affattet, at det ikke er ganske klart, hvad Meningen dermed er. Jeg tror i Virkeligheden, at Domstolene ville komme noget i Forlegenhed ved Anvendelsen deraf, dersom det skulde forstaaes saaledes, som den høitærede Indenrigsminister sagde, nemlig, at disse Ord „saavidt muligt“ skulde sigte til, forsaavidt der var Plads i de paagjældende Tvangsarbejdsanstalter, thi man vilde derved paalægge Domstolene en ganske særegen Pligt ved Bedømmelsen af den Slags Sager, og det vilde navnlig for de høiere Domstoles Bedkommende bevirke meget store praktiske Ulemper, naar de ikke skulde kunne anvende Loven uden at lade undersøge, hvorledes Forholdene ere i de paagjældende Tvangsarbejdsanstalter; det tror jeg virkelig slet ikke kan gaa. Med disse Ord skal jeg anbefale mit Vædringsforslag.

Ordføreren: Ifølge det Resultat, som maa siges at foreligge af de nu førte Forhandlinger, vil jeg kunne indskrænke mig til nogle ganske faa Bemærkninger. Saaledes som den høitærede Indenrigsminister har stillet sig til Udvalgets For-